

Arrest

nr. 143 446 van 16 april 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 19 november 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 oktober 2014 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 24 november 2014 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 maart 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat F. BEN ASRI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat J. DEMUYNCK, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 30 november 2009 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 18 juni 2012 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de in punt 1.1. bedoelde aanvraag ontvankelijk doch ongegrond. Het tegen deze beslissing ingesteld annulatieberoep werd verworpen bij arrest nr. 143 447 van 16 april 2015.

1.3. Op 22 oktober 2014 treft de verwerende partij de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Het tegen deze beslissing ingesteld annulatieberoep werd verworpen bij arrest nr. 143 445 van 16 april 2015.

1.4. Op 22 oktober 2014 legde de verwerende partij een inreisverbod op. Dit betreft de thans bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

“Aan de heer (...) wordt inreisverbod voor 2 jaar opgelegd, voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 22/10/2014 gaat gepaard met dit inreisverbod. / Aan de betrokkene werd een beslissing tot verwijdering betekend op 22/10/2014

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

x artikel 74/11, §1, tweede lid, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van twee jaar omdat:

(...)

X 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevelen om binnen de 30 dagen het grondgebied te verlaten, hem betekend op 26/07/2012. Betrokkene weigert aan de terugkeerverplichting te voldoen, en werd bovendien door de stad Antwerpen geïnformeerd werd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod met de maximumtermijn van twee jaar opgelegd.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt verzoeker op, *“ Schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel.”*

Verzoeker betoogt als volgt na een theoretische uiteenzetting over de geschonden geachte bepalingen en beginselen:

“INREISVERBOD OPGELEGD AAN VERZOEKER

Verzoekende partij wenst dat Uw Raad er akte van neemt dat verwerende partij in de bestreden beslissing niet meedeelt waarom er een inreisverbod van een maximumtermijn 2 jaar werd opgelegd aan verzoeker.

De bestreden beslissing gaat gepaard met een inreisverbod van twee jaar ‘omdat verzoeker niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot terugkeerverplichting gevolg heeft gegeven’. Waarom direct gekozen werd voor een termijn van 2 jaar, wordt geenszins verduidelijkt. Er wordt enkel vermeld dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan een eerdere bevel om het grondgebied te verlaten hem betekend op 26.07.2012.

Verweerster stelt in haar beslissing dat een maximumtermijn van twee jaar wordt opgelegd.

De bestreden beslissing is niet gemotiveerd, minstens gebrekkig nu de bestreden beslissing zelf stelt dat er een maximumtermijn van 2 jaar wordt opgelegd en voor de rest geen enkele motivering geeft. De bestreden beslissing is dan ook manifest gebrekkig.

Dat verzoeker echter meedeelt dat tegen de beslissing van 18.06.2012 hoger beroep werd aangetekend en dat dit beroep nog steeds hangende is.

Een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het individu, is in casu ver te zoeken, en als niet naleven van de terugkeerverplichting het opgelegde inreisverbod in de bestreden beslissing moet dragen, is de sanctie die daarop wordt gesteld te verregaand en volstrekt disproportioneel.

De thans bestreden beslissing schendt aldus de materiële motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig en onredelijk tot stand gekomen.

Krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid van vreemdelingenwet, dient de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Artikel 74/11, § 1, eerste, tweede en derde lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: “De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.” (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

De bestreden beslissing wordt niet gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod. De bestreden beslissing op dit vlak is minstens gebrekkig nu de beslissing stelt dat er een maximumtermijn van 2 jaar wordt opgelegd.

Alleszins staat vast dat verweerster blijkbaar de maximumtermijn wenste op te leggen aangezien zij stelt de maximumtermijn op te leggen doch blijkbaar stelt 2 jaar.

De bestreden beslissing is dan ook onduidelijk en gebrekkig.

Waarom deze termijn wordt gehanteerd, wordt niet uiteengezet.

Verzoeker stelt vast dat verwerende partij een inreisverbod oplegt voor de ‘maximumtermijn’ van twee jaar zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoeker en de duur van het inreisverbod.

Gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld.

Dat verzoeker immers sedert lange periode een duurzame relatie heeft met mevrouw Dirven en dat zij een aanvraag hebben ingediend om te huwen aangezien zij een duurzame levensgemeenschap wensen op te bouwen.

Dat partijen alvorens het inreisverbod reeds de intentie hadden om te huwen en alle nodige stukken hebben opgevraagd in het geboorteland van verzoeker. (zie stuk 3 en 4).

De bestreden beslissing, in het bijzonder het inreisverbod, is maar schaars gemotiveerd en de weerhouden motivering is niet afdoende. Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient zijn beslissingen omstandiger te motiveren en dit op een afdoende wijze telkens wanneer verwerende partij een discretionaire bevoegdheid uitoefent.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurs-handelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelswijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur.

De bestreden beslissingen zijn om die redenen niet afdoende gemotiveerd, minstens zeer gebrekkig.

Dat om al deze redenen de bestreden beslissing vernietigd moet worden”

2.2. Het middel is onontvankelijk voor zover de schending wordt opgeworpen van het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel aangezien het verzoekschrift een uitleg ontbeert over de wijze waarop de bestreden beslissing voormelde beginselen van bestuur schendt. Een louter theoretische uiteenzetting volstaat in dit verband niet.

2.3 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2.4. Verzoekers betoog dat de bestreden beslissing stelt dat er een maximumtermijn van 2 jaar wordt opgelegd “en voor de rest geen enkele motivering geeft” en “De bestreden beslissing wordt niet gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod” mist gelet op wat in de bestreden beslissing kan worden gelezen, namelijk “Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevelen om binnen

de 30 dagen het grondgebied te verlaten, hem betekend op 26/07/2012. Betrokkene weigert aan de terugkeerverplichting te voldoen, en werd bovendien door de stad Antwerpen geïnformeerd werd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod met de maximumtermijn van twee jaar opgelegd”, waarbij tegelijkertijd gemotiveerd wordt waarom er een inreisverbod wordt opgelegd en waarom er een termijn van 2 jaar wordt opgelegd, feitelijke grondslag.

Verzoeker acht de bestreden beslissing *“maar schaars gemotiveerd”* en is van oordeel dat *“de weerhouden motivering is niet afdoende”* doch deze overtuiging toont geen schending aan van de formele motiveringsplicht.

2.5. De Raad stelt verder vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel waarin de schending wordt opgeworpen van de materiële motiveringsplicht en opgeworpen wordt dat de motivering van de bestreden beslissing gebrekkig is, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.6. Waar verzoeker valt over het feit dat verwerende partij enerzijds stelt de maximumtermijn op te leggen voor de duur van het inreisverbod en anderzijds de duur ervan vastlegt op twee jaar, in plaats van drie jaar, wat de maximumtermijn is, dient de Raad op te werpen dat verzoeker niet aantoonde welk nadeel hij ondervindt van deze handelwijze, zodat de geleverde kritiek geen aanleiding kan geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.7. Waar verzoeker de verwerende partij verwijt geen rekening te hebben gehouden met en niet te hebben gemotiveerd aangaande de specifieke omstandigheden die verzoekers zaak kenmerken, en in dit verband verwijst naar een duurzame relatie die hij heeft met mevrouw D., en betoogt dat zij de intentie hebben om te huwen en in dit verband alle nodige stukken hebben opgevraagd, waarbij hij verwijst naar stukken gevoegd bij het verzoekschrift, dient de Raad op te merken dat stuk 3 gevoegd bij het verzoekschrift dateert van 10 november 2014 en dus van na het treffen van de bestreden beslissing en de stukkenbundel onder 4, gevoegd bij het verzoekschrift, blijkt het administratief dossier door de gemeente Wuustwezel op 12 november 2014, en dus na het treffen van de bestreden beslissing, aan de verwerende partij werd overgemaakt. Verwerende partij kan niet worden verweten geen rekening te hebben gehouden met of niet te hebben gemotiveerd aangaande elementen waarvan ze niet op de hoogte was op het ogenblik dat ze de bestreden beslissing trof. De in punt 1.1. bedoelde aanvraag maakte geen gewag van een relatie, noch werd enige andere aanvraag gericht tot de verwerende partij waarin gewezen werd op de relatie. Van verwerende partij kon dan ook niet worden verwacht dat ze rekening houdt met deze specifieke omstandigheid.

2.8. Waar verzoeker verwijst naar een hangend beroep bij de Raad tegen de in punt 1.2. bedoelde beslissing, dient de Raad op te merken dat verzoeker niet verduidelijkt hoe dit een impact kan hebben op de geldigheid van de bestreden beslissing. Zelfs indien de Raad de in punt 1.2. bedoelde beslissing vernietigt, quod non, is er niet meer dan een opstaande aanvraag om verblijfsmachtiging die een bevel om het grondgebied te verlaten en een hieraan gekoppeld inreisverbod niet ongedaan kan maken.

2.9. De theoretische uiteenzetting over de geschonden geachte bepalingen en beginselen toont daarvan geen schending aan evenmin als verzoekers overtuiging dat de bestreden beslissing disproportioneel, kennelijk onredelijk en onrechtvaardig is .

Het enig middel is voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien april tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA